

Het christelijk geloof : ontoegankelijk, onbegrijpelijk, onmachtig?

GELUKKIG IS GOD ER NOG!

“Het geloof”, het christelijk geloof: het staat onder vuur. Niet abnormaal. Zelfs Jezus heeft men aan het kruis genageld 2.000 jaar geleden. Maar Hij is uit de doden opgestaan en leeft! Dat is Pasen. Leg dat maar eens uit aan de mensen. Niet alleen met “Halleluja’s”, maar in een brede context. En in klare taal. Dat willen we toch? Maar, het is niet evident. Mettertijd hebben we de Auteur van het “heilsverhaal” uit context gaan citeren. En dan vraag je om problemen! “Zo heb ik dat niet bedoeld!” klinkt het vaak in de media, niet? Het is niet anders met Gods verhaal!

HET IS WEER FEEST!!

Wij zitten volop in het seizoen. Pasen, Hemelvaart, Pinksteren. De christelijke feesten. Hoewel. Een licht voorbehoud is hier zeker op zijn plaats. In de overigens niet onsuccesvolle beginperiode van de christelijke kerk was het één verhaal. En niet een opeenvolging van feesten en rituelen. Toegegeven, een aantal Joodse christenen moesten aanvankelijk wel afkicken van hun verouderde religieuze tradities en gebruiken. Maar toch, bij mannen als Petrus en Paulus, was het één groot samenhangend en verhelderend geheel. Zeg maar van bij de val van Lucifer tot de Wederkomst van Christus (en zelfs verder). Kerstmis, Pasen, Hemelvaart en Pinksteren in hun volle context. Net dat was de reden waarom het christelijke geloof zulke krachtige en bovennatuurlijke uitwerking had op mensenlevens en zelfs hele steden en gebieden (ten goede) veranderde. Doordat het geloof ten volle tot zijn recht én uitwerking kon komen. Bij de mens én bij God. Want geloof zit in het hart van de mens, maar de uitwerking ervan is verankerd bij God. En daar kan geen enkele voorganger, predikant of pastoor iets aan veranderen. God beslist. Gelukkig maar. Het stemt tot nadenken.

GELOOFSHELDEN

Waar zijn trouwens de christelijke geloofshelden vandaag? In 2010 deelden Vlaamse christenjongeren een aantal “Awards” uit. Tekenend dat zij ten dele zelfs bij ongelovigen moesten gaan zoeken. Ja, wie heeft er eigenlijk echt impact vandaag als christen? Vooral op de jongere generaties? Want daar zit de toekomst. Ik zoek ze. Christelijke “idolen”. Zoals Paulus, die vlakaf schreef, zonder blikken of blozen: “Wordt allen mijn navolgers”. (1 Kor.11:33). Stel je voor hoe zo iemand in onze kerken vandaag ontvangen zou worden! Wat een arrogantie. En toch, eigenlijk gebeurt het onder onze ogen in de evangelische wereld op een subtiële manier. Kijk naar de EO-jongerendag, een mega-christelijk evenement in Nederland waarvan wij als Vlamingen alleen maar kunnen dromen. Alhoewel, schijn bedriegt. Veel verder dan een gemediatiseerd, vereenvoudigd en uitgehold “hip hip hoera christendom” en “heb je er zin?”-Jezusclubje lijkt men het daar ook niet te brengen. Leven van kick to kick. Het is geen verwijt, maar een realiteit.

ONTEREND

Met velen samen, dat wel. Net zoals in de “gewone” wereld. Het heeft iets. “Samen”, dat vaak verward wordt met “eenheid”. In het evangelisch geloof misschien nog meer dan elders. Net omdat Jezus Christus zelf er zo de nadruk op legt. Mede omdat het bovennatuurlijke uitwerking geeft. Muziek en gezang uit eenparige monden geeft ruimte voor Gods wonderlijke aanwezigheid. Het is geen fabeltje. Want muziek heeft macht. Voor de duivel, maar ook voor God! Met name via lofprijs en aanbidding. “Een goddelijk meesterwerk”, zoals Tom Mualaba muziek beschrijft in zijn ronduit openbarende reeks “De kracht van muziek” op onze website, spreekt in dit verband boekdelen. Het “wondermiddel” wordt echter vaak uit context getild, als een heilige koe aanbeden en als magisch middel geconsumeerd in de zo geroemde “Praise en Worship-bediening” vandaag. Vaak zelfs niet eens “geestelijk” in de echte zin van het woord, maar een emo-gebeuren dat net het gebrek aan “geestelijkheid” op een schrijnende wijze aantoont. Dat de meeste “christelijke” platenmaatschappijen gewoon dochters zijn van “heidense” megaconcerts als EMI en WARNER ontgaat de meesten, maar zou ons net tot nadenken moeten stemmen. Marketing is de beste weg kiezen om je paard naar de drinkbak te leiden. Niet om het welzijn van je paard, maar om er zelf zoveel mogelijk van gedaan te krijgen. Dat is marketing. En als we daarvoor een christelijk kleedje moeten aantrekken, dan doen we dat toch? Zelfs Mel Gibson, notoir dronkaard en geweldenaar, nam de christenen in het ootje met zijn film “The Passion of the Christ” waarin de meest ontterende, vernederende momenten in Jezus’ leven ten overvloede uitgebeeld worden. De ogenblikken van satans “triomf” als evangelisatiemiddel? Zou het kunnen dat we ver van huis zijn met het christelijk geloof?

Bij nader toezien lijkt het christelijk geloof in Vlaanderen er nog erger aan toe te zijn dan elders. De perikelen en het instortingsgevaar bij de katholieke kerk dragen zeker niet bij tot de geloofwaardigheid van het christelijk geloof en het “imago” van God. En daar kunnen de traditionele kerkelijke feestdagen niet veel aan veranderen: vaak (vooral dode) tradities waarbij inhoud en vorm van plaats verwisseld hebben qua belangrijkheid. Reeds 2.000 jaar geleden ging Jezus zelf trouwens heftig tekeer tegen dit fenomeen. “Gij hebt Mijn woord krachteloos gemaakt door uw vele overleveringen” (Matt.15:6) aldus Jezus’ beschuldiging tegen de religieuze leiders van Zijn tijd. En ook daar waren de “gewone” gelovigen het eerste slachtoffer. Luister maar eens naar mijn kerstprediking (Gospelkerst 2010). Geen wonder (!) dat bij vele gelovigen ook vandaag de kracht én de uitwerking van het geloof aan het wegwijnen zijn. “Samen” is dan ook eerder een wanhoopspoging om niet helemaal te verdwijnen in de marginaliteit, dan een uitdrukking van een streven naar echte eenheid. Behoudens wapenstilstand tussen kerken en denominaties, een hoop verwarring en nieuwe “geloofscocails” levert het niet veel op. De chaos wordt er bovendien niet minder op door de talloze allochtone, vooral zwarte kerken. Niets tegen onze Afrikaanse vrienden (kom maar eens kijken in Filadelfia!), maar het maakt de zaken er niet gemakkelijker door. En echt bijbels gefundeerd lijkt dit ook al niet. Kijk maar eens naar de eerste kerken. Het was een mix van culturen en nationaliteiten. Het werkt louterend én verrijkend als je de juiste (geestelijke) ingesteldheid hebt. En het is een geweldig getuigenis naar de buitenwereld toe! En dat is toch wat we willen? Vooral in deze woelige tijden waarin de multi-culturele samenleving ter discussie staat. Al bij al slagen sommige evangelische leiders er toch nog in hun achterban een rad voor de ogen te draaien. Door hen te overtuigen dat het werk van God vooruit gaat in het land. Door de “buitenlandse” kerken in Vlaanderen als “groei” mee te tellen. Of hoe je met cijfers alles kan bewijzen. En verdoezelen. Vooral een vaak steriele, vergrijzende, ontgoochelde, krimpende en chaotische (Vlaamse) evangelische “beweging”.

HOMEOPATISCH

Zelfs op Vlaamse evangelische jongerensites is ontmoediging en cynisme troef. Echte blijdschap en optimisme is vaak ver te zoeken. Kicks, zo veel te meer. En wanhoop. "10 dagen van je verlof geven om God te dienen". Het is symptomatisch. Voor de onmacht, maar ook voor radeloosheid. Ik snak naar een weekje verlof zonder mijn "reguliere dienst" voor God. Hij vult mijn leven. Het hele jaar door. En voor alle duidelijkheid, ik heb een full time job die niet van de poes is. In de "gewone" wereld. En ook daar gebruikt God mij. Kom maar eens kijken in onze kerk. En nee, onze kerk betaalt mij geen euro. Ook niet de aan de andere "gospelpioniers" in onze kerk. Ik versta het niet goed. Is er één land dat meer nood heeft aan zendelingen dan België? Let wel, niets tegen overzeese zendelingen en zomeracties voor God. Maar nu ik er toch bij stil sta, is het niet merkwaardig dat mensen zichzelf moeten verplichten om een stuk van hun verlof af te staan aan God? Uit schuldgevoel? Uit frustratie? Wat doen zij de rest van het jaar? Hoe zien en beleven christenen hun geloof? Als iemand die zijn (zondags) pak aantrekt? Bij gelegenheid? Toch wel zorgwekkend dat de volgende generaties van "eigen kweek" in een soort geestelijk "homeopatisch effect" dreigen terecht te komen. Een verdunning die niet werkt, alleen in de geesten van de betrokkenen zelf. En dan nog.

ZOUT

"Het zout der aarde", dat was de bedoeling van Jezus met Zijn volgelingen. Ja, oordeel zelf maar. Het is dun gestrooid in Vlaanderen. Voor de wetten, regeltjes en tradities moeten we het niet doen. Die zijn er genoeg. En net daar wou Jezus van af! Om kracht en autoriteit in de plaats te brengen. De Zijne. Maar daarvoor moet je Hem wel durven volgen. Niet alleen in Hem geloven. Hem volgen, over de grenzen van je zekerheden en verlangens op korte termijn. Risico's durven nemen. Durven meestappen in Jezus' verhaal, eens dat Hij het jouwe is binnengekomen. Niet andersom. En zonder VOORwaarden. "Kom en volg Mij" zei Jezus. Dat was toch duidelijk? Geen paniek: Hij kent je noden en verlangens heus wel. Maar "First things First". Eerst Zijn agenda. Dat is pas echt "geloven". Het is in die context dat Jezus zegt dat "Alles" mogelijk is voor wie gelooft. "Wie zijn leven wil behouden zal het verliezen en wie het verliest om Mijnentwil zal het winnen" krijgt in dit kader pas zijn echte en volle betekenis. Met uitzicht op dezelfde zegeningen als deze van Jezus' eerste volgelingen.

"Laat me eerst mijn vader begraven...", "Ik moet een vrouw trouwen..." of "Ik moet dringend een akker gaan bekijken". Bijna geldige excuses die letterlijk uit bijbelse verhalen genomen zijn. Ze komen mij bekend voor. Uit onze kerken. Verpakt in eigentijdse (of wereldse?) verwoording. "Financiële zekerheid", "emotionele stabiliteit", "opleiding en vorming", "gezinsplanning". Je kent er beslist nog andere. Verankerd van de wieg tot het graf. In een nette kerk. Liefst erkend door de staat. Ik stel het even scherp. Niets tegen de zorg voor het dagelijks bestaan, maar vaak net een brug te ver om God echt ruimte te geven in onze levens. Niet verwonderlijk dat (ook jonge) christenen hun geloof meedragen als een pak met te kleine mouwen. God probeert iets te doen, maar het wringt tegen langs alle kanten. En het is bovendien lachwekkend voor de buitenwereld. En dus treffen we een regeling met God. Zelfs voor onze vakantie. Netjes en binnen de lijnen. Maar saai en zouteloos. Zelfs met de "juiste" theologie en een proper imago naar de rest van de wereld.

DUBBELE MORAAAL

Nu we het toch over communicatie hebben. “Evangelie” betekent “goed nieuws”. Het is niet door facebook, twitter, of coole slogans en video’s te gebruiken voor onze evangelische “producten” dat onze boodschap aanslaat. Zolang we er niet in slagen om begrippen als “genade”, “gewassen door het bloed”, “aangenomen”, “behoudenis” en vele andere bijbelse en religieuze begrippen als “stille tijd” en “Jezus aannemen” in een begrijpbaar verhaal en dito taal naar ons publiek over te brengen is er weinig hoop op beterschap en geloofwaardigheid. Zelfs de christelijke manier van spreken heeft bepaalde wetmatigheden. Net zoals in het onderwijs veranderen Gods dienaars niet zelden in raar sprekende vogels eens ze voor hun publiek staan. Let maar eens op de typische “evangelische”, vaak onnatuurlijke spreektoon en retoriek. Iedere vogel zingt zoals hij gebekt is, maar de clichés en het oubollig taalgebruik zijn nooit ver weg. Net zoals de slogans. “Wij zijn meer dan overwinnaars”, “de zonde heeft geen macht meer”, “de Heer regeert”, “Hij die in u is, is meer dan die in de wereld is”. Bijna reclameslogans. En zoals u weet zijn ook die vaak onjuist. En toch zijn het haast stuk voor stuk zinnen uit de Bijbel. Alleen zijn ze meestal uit context getrokken en worden ze bovendien als voldongen feiten geponeerd, terwijl ze net als te vervullen opdracht of wenselijkheden in Gods woord vermeld staan. De illusies en drama’s die dit soort christelijke “mantra’s” veroorzaken zijn legio. En de gevolgen van dit soort misvattingen voor het dagelijks christelijk leven zijn ronduit desastreus. Het leertje spirituele dwazen die onaanspreekbaar zijn is gekend, vooral in de pinkster- en charismatische kringen. Anderen dolen gefrustreerd rond, steeds meer en meer van kerk naar kerk of slepen zich door dit bestaan van zondag naar zondag. Dat wij niet zelden als “sekten” versleten worden (voor de verkeerde redenen) mag dan ook niet verwonderlijk zijn. En ons zeker niet in een martelaarsrol doen terugvallen zoals bij niet weinigen te ontwaren is. Echt lijden voor Christus is wel iets anders.

THE BOLD AND THE BEAUTIFUL

Niet alleen onze manier van (s)preken is “anders”. Zelfs de muzikale omlijsting van onze kerkdiensten is vaak decennia blijven steken (de uitzonderingen bevestigen hier zeker de regel). Lofprijzen en aanbidding is heus wel meer dan liedjes zingen voor God. Vaak met al dan niet akoestische gitaren, piano of keyboard en zeker de nodige dwarsfluiten en violen vervat in een vaak minderwaardige muzikale mix via een dito geluidsinstallatie. De twee laatst genoemde instrumenten lijken trouwens om één of andere duistere reden een aureool van “heiligheid” mee te dragen. Het is tekenend dat ik een paar maanden geleden het verwijt kreeg dat we in onze Gospelkerk Filadelfia té professioneel zijn in onze muziekbediening.

Neen, niet van buitenstaanders. Van medegelovigen. “Heiligheid”, “godsvrucht”, “toewijding aan de Heer” enerzijds en professionaliteit en kwaliteit anderzijds zijn blijkbaar niet verenigbaar voor velen. Of op zijn minst verdacht. Is het wel tot eer van God? Of is het voor de glorie van mensen? Luister maar eens naar ons Marie. Marie Mualaba, onze koorleidster. Nederigheid en eenvoud vullen haar muzikaal talent en passie voor God perfect aan. En ze is niet alleen in de lofprijzbediening in onze kerk. Onbegrijpelijk dat tezelfdertijd door vele medegelovigen christelijke artiesten als Hillsongs en M.W. Smith (waarvan ik overigens een mega-fan ben) wel in de hemel geprezen worden, buiten de eerder genoemde beoordelingscriteria vallen en totaal onverdacht zijn. Nochtans lijkt de Australische Hillsongcrew zo weggelopen uit “The Bold and the Beautiful” en zitten zij tot aan de nek in een mega-million dollar business met hun muziekproducten. Dat M.W. Smith er uit ziet als Mister World, leeft in een kast van een kasteel en optreedt met de duurste muzikanten en backing vocals ter wereld, is geen probleem. Een dubbele moraal? Of gewoon jaloezie en Vlaamse bekrompenheid? Oordeel zelf maar. Of is dit ook voor u een vies woord als gelovige? Van bijbels gefundeerd oordelen, kritische evaluatie en intellectuele eerlijkheid lijken weinigen kaas gegeten te hebben in de kerk. De gevolgen laten zich natuurlijk raden. Luister maar eens naar de prediking “Managers voor God” op onze website. Gewoon een must als beheerders van Gods geheimenissen.

IDOLEN En om tot op het bot te gaan, dit nog. Een oud zeer. Het bijbelse christelijke geloof raakt heel moeilijk los uit het zand van het Midden-Oosten. Niet dat we de bijbelse verhalen moeten verbannen uit onze kerken. Integendeel! Luister maar eens naar mijn predikingen! We moeten net terug naar Gods woord, er de fantasieën die er over de tijd aan toegevoegd werden uit halen en alles netjes in zijn ruime oud- en nieuwtestamentische theologische en grammaticaal-culturele context zetten. Dat de bomen niet kunnen “juichen in het veld” weet iedereen en is dus geen leugen uit de Bijbel.

Het is gewoon een taalvorm die de psalmist hanteert. Begrijpt u? Vanuit de geschriften moeten we echter ook de sprong naar vandaag kunnen maken en de bijbel geloofwaardig maken. Via voorbeelden en getuigenissen uit onze wereld vandaag. En liefst nog uit ons eigen leven. Naar dat soort “getuigen” is ook God op zoek. Naar mensen die mensen in hun hart treffen. Niet alleen door hun “kennis” van God, maar ook door hun passie voor en lotgevallen met Hem. Alleen zo kunnen we het geloof nieuw leven inblazen en geloofwaardig maken. Maar ja, daar wringt het schoentje vaak. “Idolen”, maar wel om de juiste redenen. Niet omwille van de theologische diploma’s waarop velen zo graag prat gaan. Maar wel om hun hart voor God. En hun levenswandel. De wereld bulkt van de charismatische figuren. Die door miljarden mensen worden gevolgd en bewonderd. Barak Obama, Nelson Mandela, maar ook Justin Bieber en Lady Gaga. Zelfs vele jonge gelovigen dwepen er mee. Kim Clijsters krijgt zelfs een Award van Gods kinderen. Schrijnend. Voor ons. Veel verder dan Mozes, Jozef, Esther en andere Gideons komen we niet in onze zondagschool. Geloofshelden. Van 3.000 jaar terug. In deze tijd van facebook en twitter niet erg relevant. En toch hebben wij ze nodig. De oude helden. Maar ook de helden van vandaag. Niet uit het Nabije Oosten. Maar uit Antwerpen. En Gent. En Brussel en Mechelen. Opdat de wereld zou zien dat Jezus echt leeft, ook in Vlaanderen. Maar ook voor onszelf. Om ze als voorbeeld te kunnen navolgen. En ter bemoediging. Want de tijden zijn zwaar, nietwaar?

PARIA’S

Wat hebben we er van gemaakt? Kerken genoemd naar afkooksels van het origineel: om het eens niet over de Roomse kerk te hebben: neem “het protestantisme”, de volgende stap in het christelijke verhaal. Met alle verdiensten van Luther en andere Calvijns, hun dwaalleringen en misvattingen waren haast zo erg als hun terechte correcties van de afgedwaalde katholieken. Gods genade was over hen. Maar de duisternis bleef groot. Denk maar eens aan de leer van Luther over de Joden! Voor hem waren ze paria’s. Of de predestinatieleer van Calvijn. God die vooraf een lijstje had gemaakt van wie er in de hemel komt en wie niet. Om het maar even cru te zeggen. De tijd én de vruchten hebben bewezen dat we alert moeten blijven. Zelfs in de Pinksterbeweging zijn vele kerken stilaan tot het besef gekomen dat ze zich beter opnieuw “christelijke kerk” zouden noemen. Waarom? Vraag het hen zelf eens. Iedereen die zich naar iemand of naar een strekking noemt, beperkt zich ook meteen tot de grenzen en beperkingen van die persoon of beweging. Geef mij dan maar het predikaat “christelijk”. Al gebruik ik, met een zekere schroom, het woord “evangelisch”. Hoofdzakelijk om onze kerk te onderscheiden van “protestants” en “katholiek”. Met het gevaar dat we met deze term onszelf beperken tot “geloven in Jezus”, hoe cruciaal dat ook is. Maar het gaat over perceptie. Bij de buitenstaanders. Bij het bezoek van 90 Vilvoordse scholieren aan onze kerk einde maart bleek dat de islam-jongeren alles op een hoopje gooien: katholiek, protestant, christelijk en evangelisch. Je zou voor minder wanhopig worden.

GELUKKIG IS GOD ER NOG!

Ja, wat hebben we ervan gemaakt? Van Jezus' "gemeente"? Van de kerk van Christus? Je moet natuurlijk in een gebouw samenkomen (zeker in het koude Europa) maar als het gebouw, de gedragscodes, de vormen, de gewoonten, de regels, wetten en uiterlijkheden gaan primeren op de vaak afgeslankte, sloganske en uit context getrokken "content", dan riskeer je al gauw uit te komen bij de toestanden zoals deze waartegen Jezus Zich net furieus uitliet toen Hij op aarde wandelde: dat van het versteende Judaïsme met zijn schijnheilige leiders en wetgeleerden, de Farizeeërs. Jezus noemde hen dan ook "witgekalkte graven". En ook daar waren de "gewone" mensen het grote slachtoffer. Maar, gelukkig is God er nog! Ondanks alle menselijke dwalingen, tekortkomingen, onhebbelijkheden en bekrompenheden redt, geneest, bevrijdt Hij ook vandaag nog. Misschien wel meer dan ooit! Dit zegt mijns inziens meer over Hem dan over ons! God is goed. Ook voor de "ondankbaren en de bozen" zoals Jezus het zelf zegt in het Lucasevangelie. Het mag echter geen excuus zijn om onze ogen te sluiten en onze oren toe te stoppen. En te negeren dat de tijden voor het christelijk geloof zwaar, zeer zwaar zijn. En dat het niet goed gaat met de kerk van Christus. Ondanks de miljoenen mensen die tot bekering komen in heel de wereld vandaag. Denk maar aan wat in Afrika en Zuid-Amerika gebeurt. Laten we onszelf echter niets wijsmaken.

OPEN BRIEF

Lees maar eens wat Jezus zelf over de "eindtijdkerk" van vandaag vertelt in Openbaringen 3:14-22 in de brief aan de kerk van Laodicea in Klein-Azië (vandaag Turkije). Hierop is de visie van onze Gospelkerk Filadelfia gebaseerd. Jezus is niet mals in vers 16: "Omdat gij lauw zijt en noch heet noch koud, zal Ik u uit mijn mond spuwen". Desondanks laat Hij de deur open voor een nieuwe start: "Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij". Neen, dit is geen evangelisatietekst, maar een woord van vermaning voor Zijn kerk!. Ter bekering. Voor een nieuwe start. En dit is waar wij met onze GOSPELKERK FILADELFIA willen aan meewerken. Voor God, voor Vlaanderen, voor U. Dat is de reden van deze bijdrage. Laten wij dan ook nuchter worden. Zoals Petrus en Paulus zo vaak schreven. Geen struisvogelpolitiek meer. Het zou ons duur te staan kunnen komen. Want God is zeer te vrezen. En Jezus' woorden uit Openbaringen 3 zijn niet mis te verstaan. Ontwaken uit de slaap is de boodschap. De feiten onder ogen zien. De waarheid. Dat is toch waar wij als christenen zo prat op gaan? Wilt u met ons meebouwen aan een nieuwe toekomst voor het Evangelie van Jezus Christus in de meest ruime bijbelse betekenis? Wij willen in elk geval mee optrekken met iedereen die zich kan vinden in deze open brief die u naar believen mag doorsturen aan wie dan ook. Ik ben ook altijd ter beschikking voor meer duiding en verantwoording.

Ik wens u alvast Gods zegen

Eddy Haesaerts
Predikant Gospelkerk Filadelfia

Mei 2011

Gospelkerk
Filadelfia

Gospelkerk Filadelfia
Guldenschaapstraat 30A
1800 Vilvoorde
+32 (0)2 252 46 44
info@filadelfia.be
www.gospelkerkfiladelfia.be